

ENRIC SENABRE

LAIA JUGA

AMB
EL

MÒBIL

IL·LUSTRACIONS
D'ANNA GISBERT

bromera

Claus per a usar el mòbil
amb responsabilitat

Laia i família

La família Romeu Vilavella era una família normal, encara que dir això és dir ben poc, perquè les famílies són totes diferents i totes normals; n'hi ha que tenen dos pares, altres que són dues mares, també estan les que viuen amb els iaïos, les que tenen dues cases perquè els pares estan divorciats i les que només viuen amb un dels progenitors perquè l'altre no està o mai ha existit. La família de Laia estava formada per la mare, el pare i Aina, la seua germana. També per la iaia Maria, la mare del pare, que les cuidava quan no podien fer-ho ells. Ah, i el seu amic invisible, amb qui compartia tots els seus secrets.

Des de menuda, Laia, d'aspecte dèbil, blanca de pell i cabells rossos, sempre per davall del pes que havia de tindre a la seua edat segons la pediatra, era una xiqueta reservada i poc xarradora. Potser per timidesa o per

vergonya preferia estar sola i, per això, necessitava un company amb qui jugar i a qui contar les seues enrònies. El seu amic secret l'acompanyava a tots els llocs i amb ell es trobava confiada i segura, encara que ningú el coneixia, només ella.

Aina, la seua germana, de complexió física totalment diferent, morena de pell i cabells i més polida, de caràcter extravertit i simpàtic, sabia ser el centre d'atenció de totes les reunions i era la líder del seu grup d'amigues i amics. En canvi, per a ella era un plom, perquè era la major i es creia que ho sabia tot i podia manar sempre, tot i que no tenia el seu amic invisible i no sabia el que ell li explicava.

La mare i el pare també eren molt pesats, sempre n'estaven damunt, controlant-li el mòbil, preguntant-li si feia els deures, si menjava o dormia. Fins i tot alguna vegada van estar a punt de trobar el seu amic ocult, però no van arribar a conèixer-lo. La millor era la iaia, que arribava a casa a cuidar d'elles i s'adormia, i Laia podia fer el que volia tota l'estona. En canvi els pares eren un pal, sempre preocupats, excepte quan tenien faena, aleshores s'oblidaven durant una estona de renyir-la. En este sentit, la seua família no era tan normal, perquè les de les seues amigues no eren tan empenyadores.

En el que tampoc eren com la majoria era en el tema del mòbil. Els pares li'n controlaven l'ús, li'l deixaven només quan volien que no molestara o quan ja havia fet

els deures o llegit una estona. Per això, moltes vesprades es feien llargues i més encara perquè tenien un sistema instal·lat que bloquejava el temps i les aplicacions que podia fer servir. Les famílies de les seues amigues no eren tan mirades; a algunes els havien regalat un aparell per a elles soles i els el deixaven quasi sempre que volien, sense tant de control com a ella.

Ja tens mòbil, o encara no te l'han comprat?

No patisques, no hi ha edat mínima ni màxima per a tindre'n un, i depén molt del que pense la teua família i de la teua maduresa. I, encara que no en tingues, de segur entens les situacions de què parlem a continuació.

2

Atrapada pel mòbil

Aquella vesprada, Laia estava concentrada jugant amb el mòbil vell que tenia a casa, un de molt antic que tenia el pare i que li'l deixava perquè no tenia prou capacitat per instal·lar res, el podia usar amb el wifi de casa i li servia per a uns quants jocs que tenia disponibles i alguna altra aplicació que s'havia pogut descarregar. Quan ho feia, es capficava amb l'aparell i no se n'adonava de res del que passava al seu voltant, era com si entrara dins del joc i la resta del món desapareixia. En esta ocasió, son pare portava una estona parlant-li, però ella escoltava una veu llunyana a la qual no feia cas. Fins que una mà la va sacsejar de manera decidida. Era ell, que volia que l'escoltara.

—Ei, fes-me cas! Escolta'm! Vinga, deixa el mòbil un moment i parlem, que tinc moltes coses a contar-te.

Ja? Has acabat de jugar? Has aconseguit passar pantalla? Bé, perfecte. Enhorabona! Mira, vull que enraonem sobre el que tens a les mans, sí, eixe aparell que et fa passar-t'ho tan bé, que et fa riure, emocionar-te i connectar amb els amics i amigues.

—Pare, mira que et poses pesat! —es queixa mentre posa els ulls cap amunt com la careta de WhatsApp.

—No, no, espera, de seguida segueixes amb el joc, abans xarrem una estoneta. Què estaves fent? Estaves ben encantada, no em senties.

—Estava jugant, i a punt de passar-me la pantalla, no voldries que ho deixara a mitges!

—No, no, però era com si estigueres en un altre planeta.

—Et sentia, i no podia parar.

—I penses que això està bé? No creus que has de pensar que hi ha més coses a fer?

—Però a mi m'agrada jugar amb el mòbil! Per què he de fer altres coses? A més, tinc el meu amic amb qui competisc i vull guanyar-lo.

—No et dic que no ho fages, només que no tota l'estona, perquè si et capfiques amb ell t'oblides de jugar amb els joguets nous que et van regalar, tampoc em fas cas a mi ni a la teua germana ni a altres amigues.

—I si preferisc el mòbil? Ara no vull jugar amb els joguets, i Aina també està amb el seu, i jo trie els meus companys.

—Però tu eres més menuda i necessites aprendre moltes coses i tindre molts amics i amigues.

—Hui no tinc deures i no vull fer cap altra cosa.

—No et dic que fages deures, sinó que et divertisques també amb altres jocs que no siguen els del mòbil. Ja n'hi ha prou, dona-me'l i fes altres coses.

I al remat son pare li'l va llevar i la va deixar més avorrida que un titot. Des de feia poc, podia parlar amb el seu amic invisible, que havia aparegut al joc. Va ser una alegria trobar-lo, perquè compartien trucs i secrets al xat. Quan ell li va explicar que era un amic especial a qui no podia veure, de seguida el va reconèixer com el seu amic invisible i es va sentir més acompanyada que mai. Per això li molestava que el pare la deixara jugar tan poc, ja que es quedava sense amic. Amb tot, en un momentet va deixar de pensar en el joc i se'n va anar a l'habitació, on començà a muntar un puzle que li havien regalat les amigues per l'aniversari i es va concentrar sense adonar-se'n que passava el temps i es feia l'hora de sopar. Al remat, no era tan necessari estar amb el mòbil, jugar a altres coses també era divertit, però no se n'adonava fins que no el deixava i s'entretenia amb elles.

*Et quedes encantada amb el mòbil
i no fas cas de res més?*

Doncs has de pensar que hi ha més coses i que no et pots deixar absorbir per ell. Els jocs a què jugues estan fets per a estar-ne pendent a tothora, han elaborat mecanismes amagats que et sedueixen i t'atrapen i has d'aprendre a no enganxar-te als seus trucs.

